

ÇAKIR GÖZLÜ ALİ

Sene 2010, aylardan Eylül'dü. Hüzün mevsiminin aksine benim içim kıpır kıpırdı. Hayatımın en uzun yolculuğuna çıkmıştım. Nefesim kesiliyor, yutkunmakta güçlük çekiyordum. Kalbim kulaklarımda atıyordu sanki. Adımlarım hızlıydı ama yol almıyor gibiydim. Bu nasıl bir kaderdi? Yoksa İlahi bir mesaj mıydı? İlkokulum ilk görev yerim olmuştu. Hayatımın akışını değiştirdiğim yerde başka hayatlara dokunmaya gidiyordum. Oradaydı işte. İlk öğretmenim, ilk kalp çarpıntım, sıra arkadaşım, ilk hayal kırıklığım... İlk olan her şeyim. Kırmızı ayakkabılarım, bilyelerim, renga renk boya kalemlerim, boynuma astığım silgim, bitecek diye korkulu rüyalara yattığım resim defterim. Gülümsüyorlardı bana. Oradaydı işte bütün çocukluğum.

Her yanı çocukluğum olan bu yol beni mesleğimin ilk gününe götürüyordu. Derin bir uğultunun içinden küçük Zeynep'in sesi çalındı kulağıma. Hadi gel diyordu. Heyecandan yol ayaklarımdan altından kayıyor, hiç varamayacakmışım gibi hissediyordum. Tam olmayacak yapamayacağım derken o küçük kız tuttu elimden. Kırmızı ayakkabıları, boynundaki silgisi, eksik iki üç dişiyse muzipçe gülümsedi bana. Kuş gibi şakıyarak aydınlık günleri müjdeleyen öğretmenini anlata anlata çıkardı beni merdivenlerden.

Kapının önündeydim artık. Ellerim titriyordu. Kalp atışım kontrolsüzce yükseliyor, göğsümü yarıp çıkacakmış gibi geliyordu. Kapının arkasında bilgiye ve sevgiye susamış çocuklar beni bekliyordu biliyordum. Çünkü bende öyle beklemiştim öğretmenimi. Bu duygunun tarifi imkansızdı. İzaha yetecek sözcükler henüz bulunmamıştı. Kapıyı açtım. Ayağa kalktılar duydum ama görmedim. Görmedim çünkü onlara bakmadan öğretmen masasına doğru yürüdüm. Meraklı bakışlarını üzerimde hissediyordum ama göz göze gelme zamanını ertelemek için masanın üzerindekiyle amaçsızca oyalanıyordum. Çıt yok. Nefes alış verişlerini duyuyorum. Allah'ım kulakları sağır eden bir sessizlik. Kafamı yavaşça kaldırdım. Bana bakan yirmi bir çift göz. Kahverengi, ela, mavi, siyah, yeşil...Ha bir de sonradan öğrendiğim çakır. Ali'nin gözleri. Öyle demişti Ali gözlerin ne renk diye sorunca.

- Çakır örtmenim.
- Çakır derken hangi renk yani?
- Çakır işte örtmenim.

O gün göz renkleri bilgi dağarcığıma ekledim o rengi. Çakır..Ali'nin göz rengi.

Neyse selamlaştık.

- Merhaba çocuklar ben Zeynep öğretmen. Bundan sonra birlikteyiz. Birlikte öğreneceğiz. birlikte keşfedeceğiz. Bazen ağlayacağız, bazen güleceğiz. Ama ne olursa olsun her şeyi birlikte yapacağız. Baharı bekleyeceğiz, umudu yeşerteceğiz. Aydınlık günlere el ele birlikte yürüyeceğiz.

Tanıştık. Ayşe, Murat, Baki, Meryem, Gülizar, Hasan...bir de Ali. Çakır gözlü Ali. Çilli suratının ortasına özenle yerleştirilmiş gibi duran çakır gözleri, soğuktan ve güneşten kavrulmuş dudakları, elma yanakları, sebebini daha sonradan anladığım sürekli kirli olan elleri ve üzerinden hiç gitmeyen tezek kokusuyla Ali.

Sonbahar bitmiş, kış gelmişti. Biraz azalsa da Ali hala okula geç geliyordu. Bu konuyu defalarca konuşmuştuk. Daha doğrusu ben konuşmuştum o susmuştu. Bu konuşmalar zaman zaman azarlamaya bile varıyordu. Hatta bazen sonu cezayla bitiyordu. Kasten yapmayacak kadar mahcup ve terbiyeli bir çocuktu oysa. Bu konudaki sorumsuzluğunu anlayamıyordum. Ona kızmak istemiyordum ama örnek teşkil etmesin diye de görmezden gelemiyordum. Kısır bir döngünün içine düşmüştük. Suyun çok olduğu yer diye derizi öğrendik. Lunaparkı hayal edip, atlıkarıncasına bile bindik. Dinledik, konuştuk, şiir okuduk...Öfkelenedik, dinginleştik, küstük, affettik, barıştık. Birbirimize karıştık aile olduk. Merak ettik, öğrendikçe öğrendik. Bir türkü tutturduk bazen;

Çocuklar inanın, inanın çocuklar

Güzel günler göreceğiz güneşli günler

Motorları maviliklere süreceğiz

Ve kış bitmiş, güneşli günlerin habercisi bahar gelmişti. Günlerden pazartesiydi. Töreni yapmak için bahçede toplanmıştık. Tam İstiklal Marşı'nı başlatacakken Ali'nin uzaktan koşarak geldiğini gördüm. Beklemek istedim ama çok uzaktaydı ve hava henüz o kadar sıcak değildi. Çocuklar üşümesin diye töreni yaptım ve onları sınıfa gönderdim. Merdivenlerde Ali'yi bekledim. Nefes nefese geldi. Başı önünde karşımda duruyordu. Neden Ali diye sordum. Başka bir şey söylemeye kalmadan içini çektiğini fark ettim. Başını kaldırdım. Gözlerinden boncuk boncuk yaşlar döküldü. Sildim. Tamam önemli değil dedim teselli olmadı. Neredeyse bir yıldır geç kalıyordu ve her seferinde yüzünde donuk bir ifade oluyordu. Oysa şimdi! Merdivenlere oturduk. Bir süre içini çeke çeke ağladı. Biraz sakinleşince elimi saçlarında gezdirdim ve tamam önemli değil dedim. O çakır gözleriyle bana bir bakışı vardı, ömrümce unutamam. Önemli öğretmenim çünkü İstiklal Marşı vardı dedi ve tekrar içini çekti. Hislerim beni yanıltmamıştı. Bu çocuk başka diyordu nitekim de öyle çıktı. Her şey vardı o bakışta. Azim, kararlılık, asalet...tezek kokusunu örten ve buram buram kokan erdem. Bir yanını da kendime benzettim o anda. Kedi gibiydi o da. Köşesine çekilip yaralarını kendi temizlerdi. Ama hayır ben bulacaktım o yarayı ve elimden geldiğince merhem olacaktım.

Araştırdım. Eve barka yar olmayan bir babası varmış. Öyle söylemişti köylüler. Anne geçinebilmek için hayvancılık yapıyormuş. Bu zorlu yaşam mücadelesinde Ali'nin de belli görevleri varmış. Sabahları okula gelebilmek için neredeyse hava aydınlanmadan kalkıyor, işlerini yapıyormuş. Keçileri sağıyor, tavukları besliyor, annesinin temizlediği ahırdan hayvanların pisliğini el arabasıyla tarlaya sürüyormuş.

Ali'ye burs ayarladım. Daha önceden köyde çeyiz parası için iş aradığımı bildiğim bir kıza belli bir ücret karşılığında Ali'nin işlerini yapmasını teklif ettim. Seve seve kabul etti. Biraz zor olsa da Ali'nin annesine de durumu kabul ettirdim. Ali mutluydu ben ondan da mutluydum. Her defasında yüzünüzü kara çıkarmayacağım öğretmenim derdi. Çıkarmadı da.

Şu anda İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'nde okuyor. Başarılı bir doktor olacak. Daha da önemlisi vatanına ve milletine hayırlı ve başarılı bir doktor olacak. Bense yeni Ali'ler, yeni Ayşe'ler ve güzel günler için o çakır gözlerden güç alarak yoluna devam edeceğim.